

Δάκρια κυλοῦν, θολώνουνε τὸ βλέμμα μου
Καὶ τὸ ταξίδι κόβεται.

Ὅταν βομβίζουν τὰ μελίσσια πρόθυμα
Κι ἀπ' τὴν κυψέλη χύνονται,
Βαθειά μου νοιώθω νὰ ξυπνᾶνε οἱ πόθοι μου
Καὶ νὰ μὲ πᾶνε ἀντάμα τους . . .

ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΛΑΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

I

Ἡλιοῦ χαρὰ στὴ φύση γύρω αἰώνια . . .
Στέκω στὸ παραθύρι μου μπροστὰ
Καὶ νοιώθω τὴν ψυχὴ μου νὰ ζητᾷ
Μὲ νοσταλγία τὰ περασμένα χρόνια.

Τῆς Πόλης τὴ σκοτεῖνια καὶ τὰ χιόνια
Καὶ τὰ σοκάκια ἐκεῖνα τὰ στριφτά,
Ὅπου σὲ σπίτια ἀπ' τὸν καιρὸ γερτὰ
Ἐρχόντανε τὸ Μάη τὰ χελιδόνια.

Καὶ σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ Σταβροδρομοῦ
Ἐναν ὁλόρθο μιναρὲ παλιὸ
Ἀπ' ὅπου οἱ δεκοχτοῦρες τοῦ τζαμιοῦ

Μὲς στὸ χιονοβρεμένο δειλινὸ
Ἀπ' τὴ φωλιά τους πάνω τὴν ψηλὴ
Στὴν ἡσυχὴ κατέβαιναν αὐλὴ.

II

Πῶς κάθε περασμένο μᾶς σκλαβώνει . . .
Ἀξέχαστη θὰ μένει ἡ ζωγραφιά σου
Μὲ τὰ λευκὰ ντυμένο γίασεμιὰ σου
Μικρὸ κι ἀγαπημένο μου μπαλκόνι.

Θυμάμαι όταν ἀργὰ τὸ βράδι μόνη
Στὴ δροσερὴ ἐκαθόμουν σιγαλιά σου
Κι ἀπὸ τὰ ἀνθοπλεγμένα κάγκελά σου
Ἐβλεπα τὸ σκοτάδι νὰ ζυγώνη,

Ψηλὰ στὰ οὐράνια ἀκόμα δίχως ταῖρι
Νὰ φαίνεται δειλὰ τὸ πρῶτο ἀστέρι . . .
Κι ὡ πῶς ἀκόμα μ' ἀντηχᾶν στὴ μνήμη

Μέσα στὴ νύχτα ἀργοὶ καὶ ρυθμικοὶ
Ἀπάνω στὸ παλιὸ τὸ κυλινθέρμι
Οἱ χτύποι τῆς μαγκούρας τοῦ μπεχτοῦ.

ΔΩΡΑ ΜΟΑΤΣΟΥ

ΧΑΡΑΧΤΗΡΑΣ

Τὸ δειλινὸ εἶταν ἀνοξιότιμο. Ἕνας δυνατὸς ἀέρας ἔμπαινε ἀπὸ τὰ νοιχτὰ παράθυρο, κ' ἔκανε νὰ χορεύουνε τὰ πλωμένα πάνω στὸ γραφεῖο μου χερόγραφα. Ἀπέναντι, ὅξω, τὸ μοναχικὸ κυπαρίσι, λίγιζε πέρα δῶθε τὴν κορφή του, δίχως νὰ σταματᾷ καθόλου. Τὸ βλέμα μου τὸ παρακολουθοῦσε μηχανικά, μὰ ἡ σκέψη μου ἔτρεχε ἄλλοῦ. Πότε, πότε ἔπαιρνα τὸ κοντίλι, ἔσκυβα στὸ χαρτί καὶ χάραζα τοὺς ποιητικούς μου στοχασμούς.

Οἱ κρίνοι ἀνθίζουσε στὴ σάρκα σου,
τὰ ρόδα στὰ μάγουλά σου,
τὰστρο τῆς εὐτυχίας στὴν ψυχὴ σου,
τὸ χαμόγελο στὸ στόμα σου,
οἱ ἀνατολές στὰ μαλλιά σου,
καὶ στὴ γῆς ἀπάνου ἀνθίξ' ἡ ζωὴ σου.

Ἐαφνικὰ χτύπησε ἡ πόρτα τῆς κάμαράς μου.

— Ἐμπρός.

Μπῆκε μέσα δροσερός, ὀρμητικὸς, γεμάτος φωτιὰ καὶ υγεία, ὅπως πάντα του, ὁ Μίλτος, φίλος μου παιδιάστικος, ποὺ εἶχα νὰ τὸν ἰδῶ τελευταῖα κάμποσους μῆνες.

— Ἄλτ ! φώναξε. Μὴν κουνιέσαι καὶ σ' ἔπιασα στὰ πράσα.

Ἐσκυψε, πῆρε ἀπὸ μπροστὰ μου τὸ χαρτί καὶ τὸ διάβασε.